

Grădina Domnului: Cântarea Cântărilor 4.12 – 5.1

Cântarea Cântărilor 4.12 – 5.1: *Ești o grădină închisă, sora mea, mireaso, un izvor închis, o fântână pecetluită. Mlădițele tale sunt o grădină de rodii, cu cele mai alese roade, hena și nard; nard și șofran; trestie mirositoare și scorțișoară, cu tot felul de pomi mirositori, smirnă și aloe, cu cele mai alese mirese. O fântână din grădini, un izvor de ape vii, ce curge din Liban. Scoală-te, vântule de miazănoapte! Vino, vântule de miazăzi! Suflați peste grădina mea, ca să picure mirosurile din ea! – Să intre preaiubitul meu în grădina lui și să mănânce din roadele ei alese! – Eu intru în grădina mea, sora mea, mireaso, îmi culeg smirna cu miresele mele, îmi mănânc fagurul de miere cu mierea mea, îmi beau vinul cu laptele meu ... Mâncați, prieteni, beți, da, beți din belșug, preaiubiților!*

În cuvintele citate din Cântarea Cântărilor mirele compară mireasa sa cu o grădină de distracție (de pe lângă un castel). Probabil toți credincioșii, care au inima deschisă pentru înțelegerea Scripturilor, vor fi de acord, că mirele sau preaiubitul din Cântarea Cântărilor este un tablou frumos despre Hristos. Cei mai mulți ar recunoaște și că mireasa în interpretarea acestei cântări este un tablou al poporului pământesc al lui Hristos.

Cu toate că interpretarea strictă vede în mireasă poporul pământesc al lui Hristos, desigur suntem îndreptățiți să facem o aplicare la Adunare, mireasa cerească.

Dacă în afară de aceasta în grădină descoperim ceva din frumusețile pe care Hristos le găsește în mireasa Sa cerească, nu învățăm noi totodată ce caută dragostea lui Hristos în inimile acelor care alcătuiesc mireasa? De aceea să medităm scurt la această grădină cu izvorul ei, cu rodul ei, cu mirosurile ei și cu apa ei vie, ca o descriere a inimilor noastre, așa cum Domnul dorește să le aibă pentru Sine.

Observăm mai întâi, că Mirele numește totdeauna grădina ca fiind „grădina Mea”, în timp ce mireasa recunoaște fericită că este „grădina Lui”. „Scoală-te, vântule de miazănoapte! ... Suflați peste grădina Mea”, spune Mirele. Mireasa răspunde: „Să intre Preaiubitul meu în grădina Lui”. La care Mirele răspunde: „Eu intru în grădina Mea”. Aplicarea este clară – Domnul revendică pentru Sine inimile noastre. „Fiul meu, dă-mi inima ta”, spune eclesiastul în Proverbe 23.26. „Sfințiți pe Hristos în inimile voastre” este îndemnul unui apostol (1 Petru 3.15), un alt apostol se poate ruga ca „Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință” (Efeseni 3.17).

Este nu numai timpul nostru, mijloacele noastre, mintea noastră și slujba noastră devotată pe care Domnul le dorește, ci înainte de toate și mai mult decât orice El își revendică sentimentele noastre față de El. Noi am putea să dăm toată averea noastră săracilor și să ne dăm trupurile să fie arse, dar fără dragostea nu ne va folosi la nimic aceasta. Domnul ne zice totdeauna: „Dă-mi inima ta!”

„Ți-ai părăsit dragostea dintâi”, este un cuvânt serios, care ne arată că inimile credincioșilor, oricare ar fi fost frumusețile pe care ei le posedau, au încetat să mai fie o grădină pentru Domnul. Darby scrie în privința aceasta următoarele: „O soție se poate ocupa cu gospodăria ei, poate să îndeplinească toate obligațiile ei și să nu lase nimic nefăcut, pe care soțul ei ar putea să le reclame, dar dacă dragostea ei pentru el a scăzut, îl va satisface atunci toată slujirea ei, dacă dragostea lui pentru ea este la fel de mare ca la început?”

Deci Domnul își revendică cu totul pentru Sine înainte de toate sentimentele neîmpărțite ale inimii noastre. Grădina trebuie să fie grădina Lui. Mai mult chiar, dacă Domnul dorește ca inimile noastre să fie o grădină pentru bucuria Sa, atunci ele trebuie să aibă și însușirile unei grădini care este în concordanță cu gândurile Sale.

Când citim această descriere frumoasă a grădinii Domnului, recunoaștem cinci însușiri, care ies în evidență, care ne explică simbolic ce trebuie să fie inimile noastre, potrivit dorinței Domnului. În primul rând grădina Domnului este o grădină *închisă*. În al doilea rând ea este o grădină *udată* cu o fântână pecetluită și un izvor închis. În al treilea rând este o grădină *roditoare* – o grădină de plăceri (un parc) cu rodii și cele mai nobile roade. În al patrulea rând este o grădină *mirositoare* cu arbori de tămâie și tot felul de mirodenii alese. În al cincilea rând este și o grădină *înviorătoare*, din care curg ape vii, și parfumul mirodeniilor ei se răspândește în lumea care o înconjoară.

Grădina închisă. Dacă inima trebuie să rămână o grădină spre bucuria Domnului, atunci grădina trebuie să fie închisă. Aceasta vorbește despre o inimă despărțită de lume, păzită de rău și pusă deoparte pentru Domnul.

Nu putem noi spune că din ultima rugăciune a Domnului învățăm cât de mult Își dorește inima Lui ca poporul Său să fie o grădină închisă? Îl auzim spunând Tatălui, că ai Săi sunt un popor pus deoparte, căci El poate spune, „ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume”. În afară de aceasta El dorește, ca ei să fie un popor păzit, căci El Se roagă: „păzește-i de cel rău”. Înainte de toate El Se roagă ca ei să fie un popor sfințit, căci El spune, „sfințește-i prin adevărul Tău” (Ioan 17.14-17).

Nu ne îndeamnă și eclesiastul să ne păzim inimile ca pe o grădină închisă, când spune: „Păzește-ți inima mai mult decât orice este de păzit” (Proverbe 4.23)? Și în privința aceasta vom face bine să luăm seama la cuvintele Domnului „mijlocul să vă fie încins” (Luca 12.35). Dacă cingătoarea adevărului nu cuprinde sentimentele și gândurile noastre, cât de repede inimile noastre vor fi atunci atrase de lucrurile lumii acesteia și vor înceta să fie o grădină închisă.

Și apostolul Iacov dorește ca inimile noastre să rămână păzite de cel rău, atunci când ne atenționează, „dar dacă aveți în inimile voastre gelozie amară și ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. ... Căci acolo unde este invidie și ceartă, este dezordine și orice lucru rău” (Iacov 3.14-16). Nu a fost nici o situație de dezordine și poftă de ceartă în poporul lui Dumnezeu, care să nu fi avut rădăcinile ascunse în invidie și pofta de ceartă în

inimă. Putem fi siguri că o inimă care întreține amărăciune, invidie și poftă de ceartă, nu va fi o grădină a Domnului.

Cât de important este deci să ne păzim inimile despărțite de lume, de rău. Cu toate acestea o atitudine de respingere față de lume și față de carne nu face încă inimile noastre să fie o grădină închisă. Domnul dorește ca inimile noastre să fie sfințite, puse deoparte pentru El Însuși, spre bucuria Sa, prin aceea că ele se preocupă cu adevărul și cu tot ce se referă la Hristos. Nu prezintă apostolul Pavel credincioșilor din Filipi o grădină închisă – o inimă sfințită pentru Domnul -, când spune „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă gândiți”?

Dacă inima este plină de griji, necaz cu privire la nedreptate și plină de amărăciune împotriva celui care ne tratează rău, dacă nutrim gânduri necurate și rele și sentimente de răzbunare împotriva unui frate, atunci este sigur că inimile noastre nu sunt o grădină pentru Domnul.

Dar dacă avem inimile eliberate de lucrurile care le murdăresc și le transformă într-o pustie sălbatică, sufocată de buruieni, atunci să urmăm învățătura apostolului, care ne spune: „Nu vă îngrijați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu”. Dacă noi, așa cum a făcut atunci Ana, ne-am vărsat inimile înaintea Domnului și am eliberat gândurile noastre de toate îngrijorările, problemele și încercările, care apasă duhul nostru, atunci vom trăi, că „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, ne va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” Eliberați în felul acesta de tot ce s-ar putea interpune între suflet și Dumnezeu, inimile noastre vor fi libere să savureze lucrurile lui Hristos, și gândurile noastre vor fi libere să se preocupe cu lucrurile care sunt sfinte și curate, care ar trebui să caracterizeze pe acela a cărui inimă este o grădină închisă.

O grădină udată. O inimă pusă deoparte pentru Domnul va avea izvorul ei ascuns de înviore și bucurie. Va fi o grădină cu o fântână pecetluită și un izvor închis. O fântână este o rezervă nepuizabilă, un izvor (în engleză Fountain, ceea ce se poate traduce și prin fântână arteziană) lasă apa să se ridice la înălțimea originii ei. Profetul poate spune despre acela al cărui drum este în concordanță cu gândurile Domnului, că el va fi „ca un izvor ale cărui ape nu înșală” (Isaia 58.11). Domnul a zis femeii de la fântâna din Sihar, că El poate da „un izvor de apă”, care „curge în viața veșnică”, și care va fi „în” credincios. Lumea este absolut dependentă de împrejurările exterioare, ca să aibă bucurii trecătoare, credinciosul are un izvor de bucurie în sine – viața ascunsă, trăită în puterea Duhului Sfânt.

Ca izvor al vieții, Duhul Sfânt satisface toate nevoile noastre spirituale, prin aceea că El ne călăuzește „în tot adevărul”. Ca „Fountain” a vieții El leagă inimile noastre cu Hristos în cer. Domnul poate spune „Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine” – despre Hristos în noua Lui poziție în glorie. Ca izvor El înviorează sufletele noastre cu adevărul, ca „Fountain”, care se ridică până la originea lui, El leagă inimile noastre cu Hristos.

Să nu uităm însă că fântâna este o fântână pecetluită și izvorul este un izvor închis. Nu ne amintește aceasta că originea binecuvântărilor în credincios este închisă pentru lumea aceasta și total despărțită de carne? Domnul spune despre Duhul Sfânt, că lumea nu-L poate primi, deoarece ea nici nu-L vede și nici nu-L cunoaște. „Dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14.17). Într-un alt loc citim: „Firea păcătoasă (carnea) pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii păcătoase; și acestea sunt opuse unul altuia” (Galateni 5.17).

Și noi purtăm probabil grijă de lucrurile firii păcătoase și ne îndreptăm spre lume și prin aceasta întristăm pe Duhul, așa că inimile noastre în loc să fie o grădină udată, devin o pustie uscată și goală.

O grădină roditoare. Fântâna și izvorul vor transforma grădina Domnului într-o grădină roditoare – „o grădină de rodii, cu cele mai alese roade.” Duhul netulburat va da naștere în inimile noastre la „roada Duhului”, care constă, așa cum ne spune apostolul, din „dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe” și „stăpânire de sine” (Galateni 5.22). Dar ce altceva este această roadă decât reflectarea caracterului lui Hristos în credincios? „Fountain”, care lasă apa să se ridice până la înălțimea originii ei, ne preocupă cu Hristos și calitățile Lui, și, privind slava Domnului, devenim transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă (2 Corinteni 3.18). În felul acesta inima devine o grădină a Domnului și aduce roadele prețioase spre bucuria inimii Sale.

O grădină mirositoare. Grădina Domnului nu este numai o grădină cu roade nobile, ci și o grădină de mirodenii din care se înalță parfumuri plăcute. Roadele vorbesc în Scriptură despre frumusețile lui Hristos, în timp ce mirodeniile cu parfumul lor vorbesc despre adorarea care are ca subiect pe Hristos. În cadrul adorării nu este vorba de a primi binecuvântări de la Hristos, ci de a aduce lui Hristos omagierea inimilor noastre. Când magii din Orient s-au aflat în prezența „Copilașului”, au căzut înaintea Lui „și I s-au închinat” și „apoi și-au deschis visteriile și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă” (Matei 2.11). Când Maria a uns picioarele Domnului cu „un litru de parfum de nard curat, de mare preț”, ea nu ședea la picioarele Lui, așa cum a șezut altă dată, ca să primească învățătură sau mângâiere pentru necazul ei, ci ea era acolo ca să-I dea ceva, și anume, adorarea unei inimi umplută cu conștiința slavei Sale. Era bine să fie la picioarele Lui să asculte cuvântul Său, era bine să fie la picioarele Lui să primească mângâiere în necazul ei. Însă în aceste ocazii nu citim nimic despre ungere cu parfumul ei. Abia atunci când ea este la picioarele Lui ca adoratoare, citim că s-a umplut casa de mirosul parfumului (Ioan 12.1-3).

În darurile lor date apostolului, sfinții din Filipi au arătat efectiv ceva din calitățile lui Hristos – mângâierea Sa de dragoste și sentimentele Lui -, și prin aceasta au adus roadă, care se va revărsa pe socoteala lor, dar darul lor a avut loc într-un duh de jertfire și adorare și de aceea era „un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu” (Filipeni 2.1; 4.17-18).

Dacă în zilele noastre inimile noastre trebuie să fie o grădină pentru Domnul, atunci să nu uităm, că Domnul caută nu numai roada Duhului, care reflectă în noi ceva din trăsăturile Lui de caracter plăcute, ci și duhul adorării, care se înalță spre El ca un miros de bună mireasmă.

O grădină înviorătoare. În cele din urmă Domnul dorește ca grădina Sa să fie un izvor de înviorare pentru lumea înconjurătoare. O grădină din care se revarsă „apa vie”. Așa spune El Însuși despre un credincios în care locuiește Duhul Sfânt, că din trupul lui vor curge „râuri de apă vie” (Ioan 7.38-39).

Învățăm astfel din Cântarea Cântărilor, că Domnul dorește cu plăcere să posede inimile noastre, ca pe o grădină a bucuriei pentru El Însuși. El stă la ușă și bate, căci El dorește să intre și să locuiască în inimile noastre. Dacă noi ezităm să-L lăsăm să intre, probabil El va spune, așa cum spune mirele în cântare, „scoală-te, vântule de miazănoapte! Vino, vântule de miazăzi! Suflați peste grădina Mea, ca să picure mirosurile din ea!”. El permite probabil să vină împrejurări potrivnice, încercări și probleme, ca să ne atragă la Sine, așa că noi putem spune ca mireasa: „Să intre Preaiubitul meu în grădina Lui.”

Dacă Îi deschidem, vom experimenta adevărul cuvintelor Sale; „dacă cineva aude glasul meu și deschide ușa, Eu voi intra la El, voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3.20). Tot așa Mirele va răspunde imediat, când mireasa spune „să intre Preaiubitul meu în grădina Lui”; „Eu intru în grădina Mea, sora Mea, mireaso, Îmi culeg smirna cu miresmele Mele, Îmi mănânc fagurul de miere cu mierea Mea.”

Deci când inima credinciosului este despărțită de lume, păzită de rău și pusă deoparte pentru Domnul, atunci ea va deveni ca o grădină închisă.

În această grădină va fi un izvor de bucurie ascunsă și înviorare, care se înalță până la originea ei, asemenea unei Fontaine.

„Fountain”, care țâșnește până la originea ei, va da naștere la roade prețioase, frumusețea lui Hristos.

Roadele, care vorbesc despre însușirile morale ale lui Hristos din inima credinciosului, vor călăuzi inima spre adorare, care se înalță spre inima lui Hristos ca un miros plăcut.

Inima care se revarsă în adorare pentru Hristos va deveni un izvor al binecuvântării pentru lumea înconjurătoare.

În lumina acestui loc din Scriptură vrem să ne rugăm împreună cu apostolul, când el își pleacă genunchiul și roagă ca „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ... potrivit cu bogățiile slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință” (Efeseni 3.14-17).